

ת"פ 22926/07/14 - מדינת ישראל נגד רגאא אלגרגאוי, האני אלגרגאוי, שניהם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 22926-07-14 מדינת ישראל נ' אלגרגאוי ואח'

לפני
בעניין: כבוד השופט מרדכי כדורי, סגן הנשיא
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז
ירושלים

המאשימה

נגד

1. רגאא אלגרגאוי
2. האני אלגרגאוי שניהם ע"י ב"כ עו"ד
מאיר סויסה

הנאשמים

גזר דין

הרקע:

1. הנאשמים הורשעו, על פי הודאתם שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין תשל"ז - 1977. הסדר הטיעון התגבש במהלך ישיבת ההוכחות, לאחר שנשמעו עדויותיהם של המתלונן ובנו, והוא לא כלל הסכמה לעונש.

2. על פי המפורט בכתב האישום המתוקן, המתלונן, שעבד במועדים הרלבנטיים לכתב האישום כנהג משאית, ביצע הובלה עבור נאשם 1. בשל עיכוב בתשלום עבור ההובלה, התגלע סכסוך בין המתלונן לנאשם 1.

ביום 25/05/2011, בעת שהמתלונן נהג במשאית במסגרת עבודתו, התקשר אליו נאשם 1, קילל אותו במילים: "יא בן זונה, יא בן שרמוטה", הטיח בו כי הוא משתף פעולה, ואיים עליו באומרו: "אני אזיין אותך, אני מעזה, לא מהשטחים, אני אדע ללמד אותך. אתה מלשן".

כשעה וחצי לאחר מכן, בעת שהמתלונן המתין לבנו בעזריה (ככל הנראה הכוונה לכפר אל - עזריה). הגיעו למקום נאשם 1 ובנו, נאשם 2, כשהם מצוידים במוט ברזל, ומלווים בשניים נוספים, שזהותם אינה ידועה. נאשם 1 שבר את זכוכית דלת הנהג. המתלונן יצא מהמשאית, מעד ונפל. אז היכו אותו הנאשמים באמצעות מוט הברזל בראשו, בגבו ובידו. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן חבלות יבשות בראשו ובידו, ושבר בכף ידו. המתלונן

נזקק לטיפול רפואי שכלל תפירה של הפצעים שנגרמו לו, חבישת ראשו, גיבוס ידו, חיסון וטיפול תרופתי לשיכוך כאבים.

תמצית טיעוני הצדדים:

3. המאשימה טוענת כי מתחם העונש ההולם למעשה עבירה שביצעו הנאשמים נע בין 18 חודשי מאסר בפועל לבין 36 חודשי מאסר בפועל. היא מבקשת להטיל על נאשם 1 עונש מאסר בפועל המצוי בחלקו התחתון של המתחם הנ"ל, ועל נאשם 2 עונש מאסר המצוי באמצע המתחם האמור. עוד מבקשת המאשימה להטיל על הנאשמים מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן.

לטענת המאשימה, הנאשמים פעלו באכזריות ולאחר תכנון מראש, ופגעו בערכים של שלמות גופו של המתלונן, בביטחונו האישי ובכבודו כאדם.

המאשימה הפנתה לתסקיר בעניינו של נאשם 1, ממנו עולה כי הוא מתקשה לבחון את מעשיו ולקחת עליהם אחריות, וכי הוא כפר לפני שירות המבחן בביצוע המעשים בהם הורשע, הטיל את האחריות על המתלונן וטען כי פעל כהגנה עצמית.

המאשימה הפנתה עוד לתסקירים שנערכו בעניינו של נאשם 2, טענה כי מדובר בתסקירים שליליים, וכי יש לראות בחומרה את העובדה שהוא דחה את ידו המושטת של בית המשפט. עוד ציינה המאשימה כי לנאשם 2 עבר פלילי, וטענה כי הזמן שחלף מלמד שהוא לא שינה מאורחות חייו.

4. ההגנה מצידה מבקשת להסתפק בעונש של צו של"צ, ולכל היותר מאסר בעבודות שירות, ביחס לשני הנאשמים.

הסניגור הדגיש בטיעונו כי האירוע התרחש לפני שנים ארוכות, וכי חלפו שלוש שנים ממועד האירוע ועד למועד בו הוגש כתב האישום נגד הנאשמים.

הסניגור טען כי יש לזקוף לטובתם של הנאשמים את הודאתם, ואת האחריות שנטלו על מעשיהם. לסברתו, יש לדחות את עמדת המאשימה בטיעוניה כי הנאשמים אינם לוקחים אחריות על מעשיהם, שכן לאחר שהתסקירים הוגשו לבית המשפט, הנאשמים שבו והודו בביצוע העבירות בהן הורשעו.

ההגנה הוסיפה וטענה כי בניגוד לטענתה של המאשימה, ידועה לה זהותו של אחד האנשים הנוספים שהשתתפו בתקיפתו של המתלונן. הימנעותה של המאשימה מלנקוט בהליכים נגד האדם הנוסף שהשתתף בתקיפה מהווה אכיפה בררנית, המחייבת הקלה בעונשם של הנאשמים.

ההגנה טענה עוד כי המתלונן לא נפגע בצורה קשה, כי לא הוכח שהוא סובל מנזק כלשהו בעקבות האירוע וכי אין להסתמך על דבריו בתצהיר נפגע העבירה שהגיש. לדברי הסגור, מדובר בחבלות יבשות בלבד, שאינן חמורות, למעט השבר שנגרם לו.

עוד נטען על ידי ההגנה כי המתלונן תקף את נאשם 2 שבוע קודם לאירוע, אך נאשם 2 נמנע מלפנות למשטרה בעניין, בהנחה שתיערך סולחה ביניהם. לאור זאת, טענה ההגנה, יש להבין את עמדתו של נאשם 2 בפני קצינת המבחן, כאשר הטיל את האחריות לפתחו של המתלונן.

הסגור ציין כי נאשם 1 הינו בעל עסק עצמאי, הקשור בהתחייבויות שונות, וטען כי התסקירים מלמדים שעונש מאסר בפועל יפגע באופן קשה בנאשמים, ימוטט את משפחותיהם ויטמיע בהם נורמות עברייניות.

5. נאשם 1 הביע צער על ההתרחשות, טען כי הוא בעל משפחה ובעל עסק, חסר עבר פלילי, ומעולם לא היה מעורב באירועים דומים. הוא הוסיף וטען כי המתלונן הוא אדם בעיתי, מצוי כעת במעצר וסובל מבעיות עם בני משפחתו.

נאשם 2 אמר כי הוא לוקח אחריות על מעשיו, מצטער על שהתרחש ולא יחזור על הדברים.

תסקיר שירות המבחן:

6. בתסקיר שנערך בעניינו של נאשם 1 פורטו נסיבותיו האישיות, המשפחתיות, הכלכליות והתעסוקתיות.

שירות המבחן ציין כי הנאשם אינו מודה בפרטי העבירה, וכי הוא מתקשה לבחון את מעשיו ולקחת עליהם אחריות. לגרסתו של הנאשם לפני שירות המבחן, המתלונן הוא שפנה לעבר הנאשמים כשבידו מוט ברזל, בכוונה להכותם. הנאשם פעל באירוע מתוך הגנה עצמית, ודחף את המתלונן.

להתרשמות שירות המבחן, בנאשם דפוס של אלימות, הוא מתקשה לבחון את דפוסי החשיבה וההתנהלות הקשורים בהתנהגותו התוקפנית, נוטה לצמצם מאחריותו ומחומרת מעשיו, מתקשה להעמיק בנסיבות ביצוע העבירה והשלכותיה, ומתקשה לערוך התבוננות מעמיקה אודות מאפייני אישיותו ודפוסי התנהלותו.

יחד עם זאת התרשם שירות המבחן כי הנאשם מגלה אחריות לתפקידיו המשפחתיים והתעסוקתיים, וכי הוא פועל בחריצות על מנת לפרנס את משפחתו ולמלא את תפקידו. להערכת שירות המבחן, במועד האירוע הנאשם התמודד עם קושי כלכלי ועומס רגשי, ויתכן כי המצב ההישרדותי אליו נקלע עומד ברקע להתנהלותו התוקפנית באירוע.

לאור האמור, ומאחר שהנאשם לא הביע כל צורך או מוטיבציה להשתתף בהליך טיפולי כדי לבחון באופן מעמיק את מקורות התנהלותו ותוקפנותו, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו.

בסופו של דבר המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

7. התסקיר שנערך בעניינו של נאשם 2 מפרט את נסיבותיו האישיות, הלימודיות, התעסוקתיות והנורמטיביות.

שירות המבחן ציין כי הנאשם צעיר כבן 27, אשר בעברו הרשעה משנת 2016 בגין עבירות נשק, בגין ריצה עונש מאסר בפועל למשך 7 חודשים.

הנאשם לא הודה לפני קצינת המבחן בפרטי מעשה העבירה, והתקשה לבחון את מעשיו ולקחת עליהם אחריות. הנאשם טען כי המתלונן תקף אותו מספר ימים קודם לאירוע, ואיים עליו. הנאשם הוסיף וטען כי במועד האירוע הוא ואביו ישבו במשאית השייכת להם, שעמדה בחניון. המתלונן הוא שניגש לעברם כשהוא אוחז בסכין, וגרם לקטטה, במהלכה הנאשמים תקפו את המתלונן מתוך הגנה עצמית.

שירות המבחן מצא כי הנאשם התייחס לעבירה בשטחיות, הוא התקשה להעמיק בנסיבותיה ובהשלכותיה, ונטה לנקוט בעמדה קורבנית.

בתחילת הדרך סבר שירות המבחן כי יתכן שבשל המחירים אותם הנאשם משלם עקב מאסרו, הוא יהיה מסוגל לגלות מודעות ראשונית ביותר לבעייתיות שבדפוס חשיבתו ובאופן התנהלותו. לאור זאת, ולאחר שהנאשם הביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי, המליץ שירות המבחן לדחות את הדיון, ולבחון את יכולתו להשתלב בהליך טיפולי. אולם, הניסיון לא עלה יפה. הנאשם הגיע באיחור של שעותיים לאחד המפגשים, ולכן נמנע ממנו להשתתף בו. למרות האמור, ולנוכח חובת התסקיר בעניינו, התקבלה המלצת שירות המבחן לדחות את הדיון פעם נוספת, על מנת לאפשר לנאשם למצות את האפשרות הטיפולית. אולם, בסדנה בה הנאשם השתתף, התרשם שירות המבחן כי הוא מתקשה לבחון לעומק את בחירותיו ואת דפוסי התנהלותו שהובילו להתנהגותו האלימה, וכי על אף הזמן שחלף הוא מתקשה לגלות אמפתיה למתלונן וממוקד ברווחים המשניים אותם הוא מקבל מהתנהגות עוברת חוק. שירות המבחן העריך כי הנאשם התקשה לבחון באור ביקורתי את התנהלותו הבעייתית, הכוחנית והאלימה ולכן אינו מתאים להשתלב בטיפול.

שירות המבחן התרשם כי לנאשם נורמות התנהגות עבריות מושרשות ונטייה לפעול באימפולסיביות. הוא מתקשה לגלות אמפתיה לנפגע עבירה ואינו מסוגל לקחת אחריות למעשיו ולבעייתיות שבהם. לאור כל זאת המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש מוחשי של מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

דין ומסקנות:

8. בתי המשפט קבעו, וחזרו וקבעו, כי הודאה בעובדות כתב האישום משמעה שאלו העובדות שישמשו תשתית לגזר הדין שייגזר, וכי בית המשפט יימנע מלהתייחס בגזר דינו לנסיבות נוספות, אשר אין להן אזכור בכתב האישום המתוקן, בפרט כאשר הצדדים הגיעו להסדר טיעון מוסכם (ראו למשל: ע"פ 8314/03 **שיהד נ' מדינת ישראל** 7/6/2005, ע"פ 5677/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** 18/6/2012). לענין זה הובהר בפסיקה כי במסגרת הסדר טיעון כל אחד מהצדדים מכלכל את צעדיו תוך שקילת הסיכויים והסיכונים, גם באשר להיקפו וטיבו של הפירוט העובדתי שבכתב האישום. משכך, לאחר שהצדדים הסכימו על עובדות כתב האישום המתוקן, והנאשם הודה בהן, אין לו לבית המשפט אלא עובדות אלה, והוא אינו רשאי להביא בחשבון לצורך גזירת הדין עובדות שזכרן לא בא בהן (רע"פ 1931/15 **מויססקו נ' מדינת ישראל** 26/3/2015). אין צורך לומר אפוא שלא תשמע טענה עובדתית הסותרת מפורשות את עובדות כתב האישום.

בהתאם לאמור ראוי להבהיר, בפתח הדברים, כי אין לקבל את טענת ההגנה לפיה המאשימה נקטה אכיפה בררנית, לאחר שנמנעה מלנקוט הליכים כלפי אחד התוקפים האחרים, על אף שזהותו ידועה לה. **ראשית**, טענה זו סותרת את עובדות כתב האישום, בהן הנאשמים הודו, ולפיהן זהותם של השניים האחרים שהגיעו למקום "אינה ידועה למאשימה", כלשון כתב האישום. **שנית**, על פי כתב האישום המתוקן, הנאשמים הם שהיכו את המתלונן. במסגרת הסדר הטיעון נמחקה מכתב האישום העובדה לפיה גם השניים האחרים היכו את המתלונן. ממילא, גם אם זהותם של האחרים היתה ידועה למאשימה, לא היה באי העמדתם לדין משום אכיפה בררנית.

כך גם לא תישקל טענת הנאשמים לפיה ברקע לאירוע עומדת אלימות בה נקט המתלונן, אשר תקף את נאשם 2 מספר ימים קודם למועד האירוע, שכן אין לטענה זו זכר בכתב האישום המתוקן.

9. מעשה אלימות כלפי גוף פוגע באוטונומיה של קורבן העבירה, בשלמות גופו, בשלוות נפשו ובביטחון הציבור. ככל שהאלימות הננקטת הינה בעוצמה חמורה יותר, כך עולה מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים האמורים.

בהתייחס לעבירות אלימות קבע בית המשפט העליון כי:

"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. מצווים אנו ליתן ידנו למלחמה העיקשת בתופעת הבריונות שפשטה בארצנו, וידע כל מי שנוטל לעצמו את החרות לנהוג באלימות, כי הוא עלול לשלם על כך בחרותו."

(ע"פ 5576/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** 14/4/2011)

וכי:

"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל בалиמות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית-המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכל כי מי שיורשע בעבירת אלימות ישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריח. וככל שייעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר."
(ע"פ 8314/03 שיהד נ' מדינת ישראל 7/6/2005)

הנאשמים הגיעו למקום בצוותא חדא עם 2 נוספים, כשהם מצוידים במוט ברזל, ונקטו אלימות קשה כלפי המתלונן וכלפי רכשו. תחילה ניפץ נאשם 1 את חלון דלת הנהג של המשאית בה המתלונן המתין, ולאחר מכן הנאשמים הכו אותו באמצעות מוט הברזל בראשו, בגבו ובידו.

הנאשמים בצעו מעשה עברייני של ממש, שפגיעתו בערכים החברתיים המוגנים משמעותית וחמורה.

10. העובדה שהנאשמים הגיעו למשאיתו של הנאשם יחד עם 2 אחרים, כשהם מצוידים במוט ברזל, בצירוף העובדה שהאירוע התרחש כשעה וחצי בלבד לאחר שנאשם 1 התקשר למתלונן, קילל אותו ואיים לפגוע בו ו"ללמד אותו", כלשונו, מלמדות ברור כי הנאשמים ביצעו את מעשה העבירה לאחר תכנון מראש, ולא באופן ספונטני או אקראי.

חלקו היחסי של נאשם 1 גבוה מזה של נאשם 2, וחלקם של שני הנאשמים גבוה באופן ניכר ביותר מחלקם של השניים האחרים. כאמור, נאשם 1 הוא זה שיצר קשר טלפוני עם המתלונן קודם האירוע ואיים עליו, בעקבות סכסוך איתו. כמו כן, הוא זה שניפץ את חלון דלת המשאית. הנאשמים, הם אלו שהיכו את המתלונן, בנוכחותם של השניים האחרים, שזהותם אינה ידועה.

אין צורך לומר כי הנזקים שצפויים היו להיגרם למתלונן כתוצאה מתקיפתו על ידי הנאשמים הינם חמורים מאוד. הכאה באמצעות מוט ברזל בחלקים שונים בגוף האדם, ובמיוחד בראשו, עלולים לגרום לחבלות חמורות ביותר, ואף להביא לאובדן חייו של קורבן העבירה.

בפועל, נגרמו למתלונן נזקים לא מבוטלים, ובהם שבר בכף היד, וחבלות בראשו וביד. המתלונן הגיש הצהרת נפגע עבירה, בה טען לנזקים חמורים מאלו המפורטים בכתב האישום, ובכלל זאת כי הוא סובל

כיום מסויטים, כאבי ראש ומגבלות בתפקוד. ברם, לא ניתן ליתן לטענות אלה משקל במסגרת גזר הדין. **ראשית**, עובדות כתב האישום, בהן הודו נאשמים, כוללות התייחסות גם לנזקי המתלונן. כאמור, רק העובדות שבכתב האישום יובאו בחשבון לצורך גזר הדין. **שנית**, לא צורפו להצהרת המתלונן מסמכים רפואיים שיש בהם לתמוך בטענותיו. **שלישית**, לחלק מהמסמכים שהגיש נפגע העבירה אין כל קשר למעשיהם של הנאשמים. מדובר במסמכים הנוגעים לאבחנה ולטיפול רפואיים מראשית שנת 2010, למעלה משנה לפני המועד בו התרחש האירוע.

11. לנוכח כל האמור, ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה (ראו: ע"פ 2775/17 שי נ' מדינת ישראל 18/12/2017, ע"פ 8255/16 פלוני נ' מדינת ישראל 9/4/2017, רע"פ 9543/16 מוחמד נ' מדינת ישראל 12/3/2017, רע"פ 7389/13 טייטלבאום נ' מדינת ישראל 17/12/2013, עפ"ג (חי') 4007-01-16 וולקוביץ' נ' מדינת ישראל 18/2/2016, עפ"ג (י-ם) 38039-04-15 רחמן נ' מדינת ישראל 10/12/2015, עפ"ג (חי') 7283-03-14 מחאג'נה נ' מדינת ישראל 15/5/2014, ת"פ (שלום י-ם) 11419-08-11 מדינת ישראל נ' חולודקוב 21/1/2018, ת"פ (שלום י-ם) 57041-12-14 מדינת ישראל נ' ממן 9/9/2015) נראה לי כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע נאשם 1 נע בין 9 חודשי מאסר בפועל לבין 26 חודשי מאסר בפועל, וכי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע נאשם 2 נע בין 8 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

12. לצורך קביעת העונש המתאים לכל אחד מהנאשמים בתוך מתחמי הענישה הנ"ל, יש להביא בחשבון, לטובתם של הנאשמים, את הפגיעה שתיגרם להם, מטבע הדברים, כתוצאה מהרשעתם והעונש שיוטל עליהם. כמו כן, יש לתת את המשקל המתאים להודאתם של הנאשמים, שניתנה במהלך ישיבת ההוכחות, לאחר שנשמעו עדויותיהם של המתלונן ובנו. גם בשלב זה היה בהודאתם של הנאשמים כדי להביא לחיסכון בזמנם של העדים האחרים המפורטים בכתב האישום, זמנם של הצדדים ומשאבי המערכת. עוד יש להתחשב בפרק הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירה, כאשר כתב האישום הוגש למעלה מ-3 שנים לאחר האירוע. עם זאת, אין להתעלם מכך שחלף הזמן נגרם בחלקו, בשל אי התייצבות הנאשמים (ראו פרוטוקולים מיום 9/11/2014, 12/3/2015), ובשל כך ששירות המבחן ניסה לשלב את נאשם 2 בהליך טיפולי (ראו פרוטוקולים מיום 4/5/2017, 26/9/2017). כמו כן יש להדגיש כי על פי הוראת סעיפים 40ג(ב) ו-40יא(10) לחוק העונשין תשל"ז - 1977, חלוק הזמן משמש שיקול לקביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש הולם, ואינו מהווה נימוק לסטות ממנו (ראו גם: ע"פ 3380/16 נאמן נ' מדינת ישראל 14/3/2017, בפסקה 10 לפסה"ד).

לזכותו של נאשם 1 עומד, בנוסף, עברו הפלילי הנקי.

לחובתם של הנאשמים עומדת הימנעותם מליטול אחריות על מעשיהם, כמפורט בתסקירים שנערכו בעניינם. אינני מתעלם מדברי הסנגור בטיעונו כי הנאשמים עמדו על הודאתם בבית המשפט גם לאחר שהוגשו התסקירים. אולם, יש להדגיש כי הודאה בעובדות כתב האישום, כשהיא לעצמה, אינה מלמדת על נטילת אחריות. מהותה של לקיחת אחריות הינה הימצאותו של נאשם בהליך הכרתי תודעתי בו הוא מבין ומפנים את

הבעייתיות שבמעשיו, חש מידה של הבנה בנוגע לנזקים שגרם לקורבן העבירה, ומגלה ניצוץ של חזרה למוטב. לא לשווא נקבעו לקיחת אחריות וחזרה למוטב בסעיף 40א(4) לחוק העונשין, זה לצד זה, כנסיבות בהן יש להתחשב לצורך גזירת העונש המתאים. לעומת זאת, מתסקירי שירות המבחן עולה כי הנאשמים טענו לפני קצינת המבחן שהם פעלו מתוך הגנה עצמית, כדי להתגונן מפניו של המתלונן, כי הם מתקשים לבחון את מעשיהם ולקחת עליהם אחריות, וכי הם מתקשים לגלות אמפתיה לקורבן העבירה.

לחובתו של נאשם 1 עומדת, בנוסף, התרשמות שירות המבחן כי מחזיק בדפוס של אלימות.

לחובתו של נאשם 2 עומדת התרשמותו של שירות המבחן כי הוא מחזיק בנורמות התנהגות עברייניות מושרשות ובנטייה לפעול באימפולסיביות. עוד עומד לחובתו של נאשם 2 עברו הפלילי, הכולל הרשעה בעבירות של החזקת נשק ותחמושת, שבוצעו מספר שנים לאחר שביצע את העבירה בה הורשע בהליך זה, ובגין הוא נידון לעונש מאסר בפועל למשך 7 חודשים.

אלמלא חלוף הזמן בכלל, והשיהיו הניכר בהגשת כתב האישום בפרט, היה מקום להטיל על נאשם 1 עונש מאסר המצוי מעל חלקו התחתון של מתחם העונש ההולם, ועל נאשם 2 עונש מאסר המצוי במרכז המתחם האמור. אולם, פרק הזמן הארוך שחלף מחייב להקל עם הנאשמים, כך שחרף השיקולים הנ"ל לחומרה יוטל על נאשם 1 עונש המצוי בתחתית המתחם, ועל נאשם 2 עונש המצוי מעט מעליו.

13. אני דן אפוא את הנאשמים לעונשים הבאים:

נאשם 1

א. מאסר למשך 9 חודשים. הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית המעצר ניצן ברמלה ביום 25/3/2018 עד לשעה 9:00.

ב. מאסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרור ממאסר, אם יעבור כל עבירת אלימות כלפי גוף.

ג. פיצוי למתלונן, עת/1 בכתב האישום המתוקן, בסך 8,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 10/4/2018.

ד. קנס בסך 3,000 ₪, או 21 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-6 תשלומים החל מיום 10/5/2018. אולם, אם איזה מהתשלומים לא יבוצע במלואו או במועדו תעמוד מלוא היתרה לתשלום מידי.

נאשם 2

עמוד 8

א. מאסר למשך 10 חודשים. הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית המעצר ניצן ברמלה ביום 25/3/2018 עד לשעה 9:00.

ב. מאסר למשך 8 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרור ממאסר, אם יעבור כל עבירת אלימות כלפי גוף.

ג. פיצוי למתלונן, עת/1 בכתב האישום המתוקן, בסך 4,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 10/4/2018.

ד. קנס בסך 1,500 ₪, או 11 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-3 תשלומים החל מיום 10/5/2018. אולם, אם איזה מהתשלומים לא יבוצע במלואו או במועדו תעמוד מלוא היתרה לתשלום מידי.

5129371 זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ד אדר תשע"ח, 11 מרץ 2018.